

ΑΠΟ ΤΗΝ ΒΥΖΑΝΤΙΝΗ ΜΑΣ ΙΣΤΟΡΙΑ

Η ΡΩΜΑΝΤΙΚΗΣ ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΣ ΤΟΥ ΑΝΔΡΟΝΙΚΟΥ ΚΟΜΝΗΝΟΥ

Μανουήλ και Άνδρονίκος, δυο παιδικοί φίλοι. Ή στοργή και έπαικεια του αυτοκράτορος προς τόν εξάδελφό του. Τέ εϊδύλλια του Άνδρονίκου με την Εύδοκεια. Ή άπεμακρυνσι στην Κιλικία. Πολεμικές άτυχίες. Ή πωπτες συνεννοησις με ζένους βασιλείς. Ή ραδιουργιες τών έχθρών του Άνδρονίκου. Στο στραπεδο της Μακεδονίας. Μιά άππειρα δολοφονίας που άπετυγχάνει. Ο Άνδρόνικος στη φυλακή, κ.τ.λ. κ.τ.λ.

II

Τριάντα δόκωληρα χρόνια, τόσο στην Κωνσταντινούπολι, όσο και μέω στο παλάτι, πιο κοινό θέμα συζητήσεως δεν ήταν άλλο από τις φροσιτέτιες και τό σκάνδαλα του Άνδρονίκου.

Πρώτος εξάδελφος του Μανουήλ και σγεδόν συνομηλικός του (είχαν γεννηθεί και οι δυο κατά τό 1120), ο Άνδρόνικος άνατάφρικε μαζί με τόν μέλλοντα αυτοκράτορα. Είχαν κ' οι δυο την ίδια κλεισι προς τόν άθλητισμό και τις έρωτικίς περιπέτειες κ' έτσι ένας στενός δεσμός φιλίας δεν άργησε ν' άναπτυχθή μεταξύ τών δυο πριγκηπων. Ο Μανουήλ, επί πολλά χρόνια έτερεε προς τόν Άνδρόνικο βαθεία στοργή και άγότερα άκώμη, όταν ή αντίθεσι τών φιλοδοξειών τους και ή σφοκραντιες τών έχθρών του Άνδρονίκου τούς εχώρισαν όριστικά, ο αυτοκράτορ έξακολούθησε να φέρεται πάντοτε άπεινατό τού εξάδελφου του με άπειρατή έπαικεια.

Οπωσδήποτε, ένας άνθρωπος σάν τόν Άνδρόνικο, ήταν πλωμένος για ν' άνησιχί τόν αυτοκράτορα και, μολονότι ο Μανουήλ έπιτιμσε όσο μπορούσε τόν εξάδελφό του, βάζοντάς τον επί κεφαλής τών αυτοκρατορικών στρατιών στον πόλεμο και δείχνοντάς τον πάντοτε εξαιρετική φιλία, μιá σπόκωπι διχόνοια δεν άργησε να παρνοιασιστή μεταξύ τους. Ο Άνδρόνικος διατηρούσε κάποια μησοκακία εναντίον του Μανουήλ γιατί τόν είχε πάρσει κάποτε, να λέσσι στα χέρια τών Τούρκων, χωρίς να κάνει τίποτε για τόν άτελεινθερώσι, ευτιχισημένους ίσως που ξεφορτώνονταν τόσο εύκολα ένα τόσο ένοχλητικό και άνησυχο πρόσωπο. Από τότε όμως ο Μανουήλ δεν έπαυε να τού κάνη τό φίλο και κάποτε μάλιστα, ύστερα από ένα μεθύσι, εξέθεσε την ίδια του τη ζωή, για να σίσση τόν Άνδρόνικο. Μά ο τελευταίος πάντα παρνοιασιόταν εναντίον του αειτοκράτορος γιατί, όπως έλεγε, δεν τού είχε δώσει στην αυτοκρατορία θεσι ανάλογη με την αξία του και γιατί ο Μανουήλ είχε παρνοιασσει σε άλλους, και ιδιαίτέρως στον άνημό του Ιωάννη, τόν όποιον ο Άνδρόνικος μισούσε, τά αξιώματα τών όποιων μόνος αυτός ήταν άξιος. Από την άλλη μεριά πάλι, τόν Μανουήλ τόν άνησοχούσαν ή μεγάλες Ικαγόντιες τού εξάδελφου του, ή μυστικίς φιλοδοξειίς του και ή μεγάλη ελευθεροστομία του. Μιά έρωτική Ιστορία τέλος, την όποια έμμεταλλεύθηκα επιτήθεια οι έχθροι του Άνδρονίκου, κατέλιξε να χωρίσει όριστικά τούς δυο εξάδελφους.

Ή Ιστορία αυτή έγινε κατά τό 1151. Ο Άνδρόνικος ήταν τότε τριάντα χρονών περίπου. Ήταν παντρεμένος, ή γυναίκα του τόν έλάτρευε και τού είχε χαρίσει ένα παιδί, τόν Μανουήλ. Αυτό όμως δεν τόν έμπόδιζε καθόλου, να διατηρή στενές έρωτικίς σχέσεις με μιá εξαδέλφη του, την Εύδοκία Κομνηνή.

Ή Εύδοκία αυτή ήταν αδελφή της Θεωδώρας, ή όποια, εκεινή την εποχή, ήταν ή εννοουμένη φίλη του αυτοκράτορος. Ο διπλός αυτός δεσμός είχε προκαλέσει μεγάλο σκάνδαλο στην αυλή, προπάντων εξ αιτίας της στενής συγγενειας τών δυο έρωτικώτων. Η οικογένεια της Εύδοκίας, και ιδιαίτέρως ο αδελφός της και ο γαμπρός της, είχαν θιχθεί βαθεία απ' αυτό. Μά οι δυο τίς παρτηρησεις που τού άπήθθησαν, ο Άνδρόνικος άπαντοίσε με κοροιδίες και, ύπαιτισόμενος, με τό δίχνο του, τό δεσμό που είχε ο αυτοκράτορ με την αδελφή της φίλης του Θεωδώρας, έλεγε γελώντας: «Πρέπει οι πιστοι ύπηκοι ν' άκολουθοιν τό παράδειγμα του αυτοκράτορος τω...».

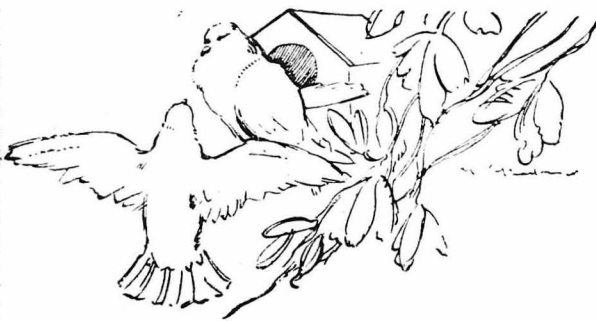
Τά λόγια του αυτά ήταν φημισά να ξεφογγίζον τόν αυτοκράτορα και ν' αυξάνουν την εναντίον του Άνδρονίκου μακία των συγγενών της Εύδοκίας. Ο Μανουήλ εκρινε τότε καλόν δυ, για να ξεμπερδέψη, έτερεε ν' άπομακρύνι τόν εξάδελφό του από την αυλή και στά 1152, τόν έστειλε στην

Κιλικία για να πολεμήση τόν Άρμενίο πριγκηπα Τόρο. Μά ο Άνδρόνικος, δυσαρσητημένος για την έξορία του αυτή, παρμιέλισε έπιτήδες να εκτελέσει ευσεινείτητα την άποστολή του. Μολονότι δε πολεμήσε με άνδρεία, άφρονε τόν έχθρο τού ξεφυγή, και δια: άγότερα οι Άρμενιοι τού άντεπετέθησαν, άναγκάστηκε να εκκωνήσει την Κιλικία και να φύγη εις την Άντιόχεια. Μετά την άποτυχία του αυτή, ο αυτοκράτορ τον άνεκάλεσε στην Κωνσταντινούπολι, όπου, ώστόσο, εξακολούθησε να τού φέρεται πάντα εγκάρδια και φιλικά. Έπειτα τού έμπιστεψθηκε, για να τόν άπομακρύνη και πάλι από την αυλή, όπου τού ήταν όχληρός, τη διοικισι τών επαρχιών που βρισκόντουσαν κοντά στα σύνορα της Ογγαρίας, δινοντάς του τόν τίτλο του δοκιου του Βελιγραδίου και της Μπραντζόβας.

Κατά τη διάρκεια της άποστολής του στην Κιλικία, ο Άνδρόνικος είχε έρθει σε άρκετά ύποπτες συνεννοησεις με τόν Άραβα βασιλέα της Γεωρσοαλμ και τού Σουλτάνου του Ικονίου. Μά ή άνάγκησις του τόν άνάγκασε να τίς διακόψη. Γι' αυτό μολίς έπιγγε στη νέα του θεσι, άμέσως έστεισε ν' άρχισι παρόμοιες συνεννοησεις με τόν βασιλέα της Ογγαρίας, με την πρόθεσι—όπως έλεγαν— ν' ανατρέψη τόν Μανουήλ και να καταλάβη τό θρόνο του, στρωζόμενος στη βοήθεια τών ξένων ηγεμόνων. Μά ή ένοχοποιητική αυτή άλληλογραφία του με τό βασιλέα της Ογγαρίας κατεσχέθη από τούς κατασκόπους τών έχθρών του, οι όποιοι έστεισαν να την παρνοιασιούν στον αυτοκράτορα. Μά κ' αυτή τη φροά ο Μανουήλ, εξαντιλώντας την έπιείκεια του, παρνοιαστικε μόνο να τόν άνακαλέσει από τό δουκάτο του, στο στρατάπεδο της Πελαγονίας, στη Μακεδονία, όπου βρισκόταν τότε ή αυλή, για να τόν έχη κοντά του και να μισρηά να επιβλήτη τίς κινήσεις του...

Μέσ' στην αυλή, ο Άνδρόνικος, ξαναβρήκε τη φίλη του Εύδοκία, την όποια είχε να δη άφτόνο επέστρεψε από την Κιλικία. Κατενθοουσιασμένος απ' αυτό, χωρίς ν' άνησιχί καθόλου από τίς άλλεπάλληλες παγίδες που τού έστηναν οι συγγενείς της, άναγώσε τούς έρωτικούς δεσμούς που είχε μαζί της, σκρινώντας—όπως χροάει κάποιος χρονιογράφος της εποχής—δι ή άνάτη της Εύδοκίας ήταν μιá άρκετη άταμωτική για τούς κινδύνους, τούς όποιους άτιέτρεξε. Στο διάστημα όμως αυτό, ο Ιωάννης, ο αδελφός της Εύδοκίας, και ο Ιωάννης Καντακουζηνός, ο γαμπρός της, δεν έπαυαν να διαβάλλον τόν Άνδρόνικο στον αυτοκράτορα και να παρνοιασθη να τόν βγάλουν από τη μέση δολοφονόντας τω...

Μιά μέρα, ο Άνδρόνικος, κατά τη συνθηθεί του, είχε πάει να συναντήση τη φίλη του μέσ' στη σκηνή, στην όποια έμενε εκεινή. Ειδοδοιμημένο για τό ραντεβού αυτό, οι συγγενείς της Εύδοκίας προτοίμασαν μιá ενέδρα και τοποθέτησαν ένόπλιους άνθρώπους των γύρω από τη σκηνή, για να σκοτώσουν τόν έλθρο όταν θά έβγαινε έξω. Μά ή Εύδοκία, ή όποια είχε εξαιρετική άντιλήψη, άνεκάλυψε, άγνωστο πως, την εννομοσία, ειδη πως ή σκηνή ήταν περιεκεκλωμένη, και ειδοώθηκε, χωρίς να γίνει χωρά, τό φίλο της. Ο Άνδρόνικος άνέτερε άμέσως τό μακρό του έπισο και' ετοιμάστηκε να πολεμήση τών άρκετά άρκετά τού. Μά ή Εύδοκία, έμποδίζοντάς τον να βγη έξω, τού έπρότεινε να φορήση γυναικεια φορεματα και να βγη έξω έτσι, όποτε οι έχθροι του θά τόν ένόμιζαν για καμιά από τας άκολουθους της και θά τόν άφηναν να περάσι άνενοχλητός. Μά ο νέος ευγενής ούτε θέλησε να τό άκούση αυτό. Φοβούμενος μήπως γελαιοποιήθη άν τόν άγεωώριζαν, ειτε θί θά προτιμούσε να πεθάνη παρ' ά να μισρηή φορδντας γυναικεια. Και, άπαθώντας ξαφρα την αγα-

ΕΠΙΚΑΙΡΕΣ ΣΕΛΙΔΕΣ

Η ΠΡΩΤΟΜΑΓΙΑ

Η Πρωτομαγιά κατά την αρχαιότητα. Τα Άνθεστέρια. Η «Μαΐουμα» των Ρωμαίων. Οργια και άκολλασίες. Η Πρωτομαγιά στο Βυζάντιο. Η πρώτη Μαΐου κατά τὸν Μεσαίωνα. Πόδες προέλας ή συνήθεια τῶν πρωτομαγιάτικων στεφάνων. Ένας πρωτομαγιάτικος ποιητικός διαγωνισμός στην Τουλούζη. Ο χρυσός μενεξές. Η γενναδιωρία τῆς Κλεμάνς Ίζώρ. Η Πρωτομαγιά σήμερα. Η τέσσερες Έλληνικές Πρωτομαγίες.

Ο Μάης ἀπὸ τοὺς ἀρχαίους χρόνους ἦταν τὸ σύμβολο τῆς ἀνοίξεως καὶ τῆς νεότητος, ἡ ἐποχὴ τῶν ἐρωτικῶν καὶ τῆς ποιήσεως, ἡ χαρὰ τῆς ζωῆς.

Τὸν Μάϊον γιορτάζει καὶ πανηγυρίζει ἡ φύσις, τὸν Μάϊον γιορτάζει καὶ πανηγυρίζει τὸν λουλουδιῶν.

Γιορτῆς τῶν ἀνθῶν εἶχαν καὶ οἱ ἀρχαίοι Έλληνες, μετὰ τὰ Άνθεστέρια, κ.λ.π.

Οἱ Ρωμαῖοι πάλι γιορτάζαν ὅλο τὸν μήνα τοῦ Μαΐου τὴν ἐορτὴ τοῦ Majuma (Μαϊουμά). Ἡ γιορτὴ αὕτῃ ἦταν ἀφερομένη στὴν Άφροδίτῃ, τὴν Θεὰ τοῦ Έρωτος καὶ τὸν Θεοῦ τοῦ ρουσιῦ, τὸν Διόνυσου, καὶ εἶχε τὴν ἀρχὴ τῆς ἀπὸ τὴν Αἴγυπτο καὶ τὴν Φοινίκιαν.

Κατὰ τὰς ἐορτὰς τοῦ Μαϊουμά, ἐδαιπανῶντο μεγάλα ποσὰ στὴν Ρώμῃ, γιὰ νὰ διασκεδάσῃ ὁ λαός.

Κατόπιν ἡ ἐορτὴ τοῦ Μαϊουμά ὀνομάστηκε Floralia, ἀπὸ τὸ Έλληνικὸ Άνθεστέρια.

Μερικοὶ θίως ἀρχαιολόγοι ἔχουν τὴν ἰδέα, ὅτι μόνον ἡ πρώτη ἡμέρα τοῦ Μαϊουμά ὀνομαζότανε Floralia.

Σιγά-σιγά ὅμως ἡ γιορτὴ αὐτὴ τῶν ἀνθῶν, τὸ Μαϊουμά καὶ τὰ Άνθεστέρια, κατάντησαν γιορτὴς ἀκόλασιῶς καὶ πάσης ἀνηθιότητος. Τόσο πολὺ μάλιστα πὸν κάποιος σοφὸς Έλληνας ἀπὸ τὰς Συρακούσας εἶπε:

— Αἰσθύνεται κάθε σευνὸς ἀνήθῃ νὰ παραστῆ στὶς ἐορτὲς αὐτῆς, εἰάν ἴστωιθεὶ ὅτι σώζεται ἀκόμη στὴ Ρώμῃ καὶ ἴχως σευνότητος.

Καὶ ὅμως ὁ δίκαιος καὶ ἐνάρετος Κάτων, ὅταν εἶπτε σὲ μίαν ἀπὸ τὶς γιορτὲς αὐτῆς καὶ εἶπτε ὅτι οἱ σωματιώδεις τὸν ντροπνόντουσαν ν' ἀρχίσουν τὴ γιορτὴ μπροστὰ τοῦ, προτίμησε νὰ φύγῃ, παρὰ νὰ στερήσει τοὺς συμπολίτες τοῦ ἀπὸ τὴν ἀκόλαστο ἐκείνη τέφνῃ.

Άπὸ τῆ Ρώμῃ τὴ γιορτὴ τοῦ Μαϊουμά, τὴν πῆρε τὸ δικὸ μας τὸ Βυζάντιο. Περιορίστηκε ὅμως νὰ γιορτάζῃ μόνον στὶς δύο ἢ τρεῖς πρώτες ἡμέρες τοῦ Μαΐου.

Φαίνεται δὲ ὅτι κατὰ τὴν ἐορτὴ αὕτῃ καὶ στὸ Βυζάντιο ἀρχίσαν νὰ γίνονται ἡ ἰδίες τῆς Ρώμῃς ἀκόλασιες καὶ κακοήθειες καὶ γι' αὐτὸ ἡ ἐν Τροῦλῳ συνοδος ἀγάθων καὶ ἀπαγορεύεε στὸς Χριστιανούς νὰ λαμβάνουν μέρος σ' αὕτῃ τῆ γιορτῆ. Έτσι ἡ ἐορτὴ τοῦ Μαϊουμά διεκόπη σιγά-σιγά.

Άργότερα οἱ αυτοκράτορες Άρκαδίου καὶ Ουρόσιος τὴν ἐπανάεραν, κατὰ τὸ πρότον εἰς τὴς αυτοκρατορίας των, ἰπὸ τὸν ὄρον ὅμως τῆς εὐσημοσύνης καὶ τοῦ σεβασμοῦ πρὸς τὴν δημοσίαν ἡθίκην.

Τὴν ἐθέσεισαν διπλαθῆ, ὡς ποιητικὴ γιορτὴ τῶν λουλουδιῶν.

πρηνὲς του, μ' ἕνα τεράστιο πῆδημα, πέρασε τὰ στοιγιὰ, τοὺς πασσάλους καὶ τὸ μικρὸ τοίχιωμα πὸν περιέβαλε τὴ σκηνή, καὶ, μετὰ τὸ σταθῆ στὸ χεῖρ, τρομεροὺς καὶ θείους στὴν εμφάνισι, διέσχισε τοὺς ἔγχρους του, οἱ ὅποιοι, παραλμῆνιοι, καταφοβισμένοι, οἴτε τὸλμησαν νὰ σαλέψουν ἀπὸ τὴ θέα του!

Ένας βυζαντινὸς χρονικογράφος γράφει ὅτι, μετὰ τὸ κατόρθωμά του αὐτοῦ, ὁ Άνδρόνικος ἐπεχειροῦσε δύο φορές στὴ σειρά, στὸ στρατόπεδο τῆς Πελαγονίας νὰ δοκονομήσῃ τὸν αυτοκράτορα καὶ ὅτι ὁ Μανουὴλ, ἐοσιθῆρας χάρις στὴν ἐπαγορεύησιν τοῦ ἀνεψιῦ του Ἰωάννου. Μὰ δὲν πρόετι νὰ ἐξεγνηθῆ ὅτι τὸ πρόσωπο αὐτοῦ ἦταν ἀδελφός τῆς Ἐυδοκίας, δὲ ἔφερεε θανάσιμα μῖσος κατὰ τοῦ Άνδρόνικου καὶ ὅτι δὲν ἦταν καθόλου ἀπίθωο γιὰ νὰ ἐξουσιῶσῃ τὸν ἔγχρο του, καὶ τὸν συκοφαντήσεε ὅτι σινομοτιῶσεε κατὰ τοῦ αυτοκράτορος. Τὸ βῆμα πάντοτε εἶνε ὅτι ὁ Άνδρόνικος ἐξερεθισμένος ἀπὸ τὶς ραδιουργίες καὶ τὶς μηχανορραφίες πὸν ἐξουσιῶντο διαρκῶς ἐναντίον του, ἐτοιμαζόταν νὰ παντήσῃ σ' αὐτῆς μετὰ ὅλη τὴ βιασθέντα τοῦ χαρμητήγος του. Μὰ μῆρα ὁ αυτοκράτορας, βλέποντάς τον νὰ χαϊδεύῃ τὸ ἄλογό του, τὸν ἐρώτησε γιὰτι περιποιῶταν τόσο τὸ ἄλογο του. Έτσι-μαζώμα καὶ φέγγω ἀπὸ δῶ, τοῦ ἀπάντησε ὁ Άνδρόνικος, ἀφοῦ πρῶτα θὰ κόψω τὸ κεφάλι τοῦ χειροτέρου μου ἔγχρου.

Ένας τέτοιος ἄνθρωπος ἦταν ἐπικίνδυνος γιὰ ὅλους καὶ γι' αὐτὸ ὁ Μανουὴλ, ἀκολούθησάνς τὴς ἐπιδοκίεες τῶν ἔγχρων του, ἐπέσειθι στὸ τέλος ὅτι θὰ ἦταν φρόνιμο νὰ φυλάξῃ τὸν Άνδρόνικο. Έτσι μὰ μῆρα ὁ Άνδρόνικος σινοελήφθη καὶ ἐστράθη στὴν Κωνσταντινούπολι, ὅπου τὸν ἐφυλάκισαν, μετὰ ἀλλοσοβιέντα τὰ λόδια του καὶ μετὰ τὴν πῶ στυγὴ ἐπίβλεψη σ' ἕνα ἀπὸ τοὺς πύργους τοῦ παλατιοῦ...

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ : Ἡ δραματικὴς ἀποδράσεις τοῦ Άνδρόνικου.

Άλλὰ μετὰ ὅλες τὶς αὐστηρότητες τῶν δύο αυτοκρατόρων, ἡ γιορτὴ πῆρε πάλι τὸν κατῆφορο τῶν Ρωμαϊκῶν ὄργων. Έτσι ἀναγκαστήκαν καὶ πάλι, τέσσαρα χρόνια μετὰ τὴν ἐπαναφορὰ τῆς, νὰ τὴν ξανακαταργήσουν.

Τὸν Μεσαίωνα στὴ Δύσι, γιορταζότανε ἡ πρώτη Μαΐου, ὡς ἡμέρα τῆς ἐλέσεως τῆς Άνοίξεως καὶ κατὰ παλῶ ἔθιμο ἔφερεε ὅλοι καὶ ὅλες, τὴν ἡμέρα αὕτῃ νὰ πάνε στὶς ἐσοχές, νὰ κόψουνε λουλουδιὰ, νὰ πανηγυρίσουν καὶ νὰ γλεντήσουν.

Σώζεται ἀκόμα ἕνα ἀρχαίο τραγοῦδι τῆς Μεσαιωνικῆς Πρωτομαγιάς :

Στὰ λουλουδιὰ τοῦ ἀγροῦ νὰ μοῦ δώσουν ἀμορφιά, ἔναν ἔγνο θε νὰ πᾶ, ἔναν ἔγνο μὰ φορὰ, καὶ τὴν ἀγαθότητὰ τους...

Τὴ νύχτα δὲ πρὸ τῆς ἀνατολῆς τῆς πρώτης Μαΐου, φύτεναν κλάδους δένδρων ἔξω ἀπὸ τὶς πόρτες ἐκείνων τοὺς ὁποίους ἀγαποῦσαν ἢ ἐκτιμοῦσαν, ὡς σημεῖον εὐτυχίας. Μετὰ τὸν καιρὸ δὲ ἀντὶ νὰ φυτέουν κλάδους, κρημονῆν ἀνθη καὶ ἀπὸ αὐτὸ ἔχει τὸ αἶμα του, τὸ σημερινὸ ἔθιμο νὰ κρημονῆν στεφάνια στὶς πόρτες καὶ στὰ μπαλκῶνια τῶν σπιτιῶν.

Στὰ χρόνια τῆς θρησκοληψίας τὰ στεφάνια αὐτὰ τὰ εὐλογοῦσαν προηγουμένως. Ἰπάρχει μάλιστα καὶ σχετικὸν τροπάριον τῆς παλαιᾶς ἐκκλησίας τῶν Δυτικῶν, ἐξυμνοῦντὸ τὸ ἀνθη.

Δόξα σὲ σὰς πὸν ἀναστήθηκαε ἀπὸ τὴ νεκρομένη γῆ Δόξα σὲ σὰς πὸν ἀνοίξατε τὸν δρόμο τῆς Άνοίξεως, ἐπὶ τῆς γῆς !...

Τὰ μαργατικά στεφάνια πρὶν τὰ κρημάσουν στὶς πόρτες τους τὰ ἄγισαν.

Έπισῆς κατὰ τὸν Μεσαίωνα στὴ Δύσι, τὴ πρώτη Μαΐου τὸ σωματεῖο τῶν χρυσοῦν προσέφερεε στὴ Παναγία ἕνα ἀφιέρωμα, τὸ ὁποῖο λεγότανε «Tableau de Mai» καὶ τὸ ὁποῖο κρημονῆσαν στὶς ἐκκλησιαὶς τὴν πόρτα.

Στὴν Τουλούζη τῆς Γαλλίας, κατὰ τὸ 1328, ἐπὶ φιλομνηστικὸν ἰδιώτες, σινοκεντρῶντο τὴν Πρωτομαγιά σ' ἕνα κίππο τῶν προσετίων τῆς πόλεως καὶ καλοῦσαν μετὰ μὲ ἐγκῆλιό τους τοὺς ποιητὰς τῶν περὶε, γιὰ νὰ πῆ καθῆνας τοὺς τὸ καλύτερο τραγοῦδι τοῦ.

Έκείνος δὲ πὸν ἔ ἀπῆγγελε τὸ καλύτερο ποίημα ἔπαιων ὡς βραβεῖο ἕνα χρυσὸ μενεξές.

Ἡ πρὸς τοὺς ποιητὰς ἐγκῆλιος ἦταν ἔμμετρη καὶ σὲ γλώσσα Προδηγματικῆ γρῆμῆν.

Ονομάστηκε δὲ τὸ ποιητικὸ αὐτὸ πανηγυρῆ, ἐπειδὴ γινότανε τὴν ἡμέρα τῆς ἐορτῆ τῶν λουλουδιῶν (Zeux Floraux), ὁν νὰ ποίμε ἀνθεστέρια.

Ἡ γιορτὴ αὕτῃ βάσταξε 200 περίου χρόνια κ' ἔπαυε νὰ γίνετα στὰ 1490, ἐλλείπει χαρμῶντο.

Τότε μὰ κόμησα, ἀπὸ παλῶ οἰκογένεια τῆς Τουλούζης καταγοιμένη, ἡ Κλεμάνς Ίζώρ, ἐκληροδότησε στὴν πόλι τῆς Τουλούζης τὸ μεγαλύτερο μέρος τῆς περιουσίας τῆς γιὰ νὰ γίνετα ἡ γιορτὴ κάθε χρόνου.

Έτσι, μετὰ τὰ χαρμῆτα αὐτὰ, χτίστηκε ἕνα μέγαρο, μέσα στὸ ὁποῖο γινότανον τοῦ λοιποῦ οἱ Πρωτομαγιάτικοι ποιητικὸ διαγωνισμοί. Τὸ ἔθιμο ἐξακολούθησε ὡς τὰ 1694, ἐπὶ Λουδοβίκου τοῦ ΙΑ΄.

Καταργήθηκε ὅμως στὰ 1790 καὶ ξανασινοστήθη στὰ 1806, ἐπὶ Μεγάλου Ναπολέοντος.

Στὰ χρόνια μας ἡ Πρωτομαγιά ἐξακολούθει νὰ εἶνε ἡ ἐορτὴ τῶν ἀνθῶν. Πῆρουν μάλιστα ἡ Έλλάς εἶχε τὴν εὐτυχία νὰ γιορτάσῃ... τέσσερες Πρωτομαγίες!

Μὰ τὴν καθ' ἑαυτὸ Πρωτομαγιά, ἡ ὁποία δὲν γιορτάστηκε ἐπισῆμως, γιὰτι ἔπεσε τὴν Μεγάλῃ Ββομηάδα.

Λευτέρῃ τὴν ὀρσιθεσαν ἰπὸ τοῦ Κράτους ὡς ἐπισῆμο ἡμέρα τῆς Πρωτομαγιάς.

Τρίτῃ τὴν Πρωτομαγιά τῶν σινοτηρητικῶν ἐργατιῶν

Καὶ τετάρτῃ τὴν Πρωτομαγιά τῶν Κοινομησιῶν.

Νὰ τίς ἐκαστοτήσουμε λοιπὸν !...

